

**Sygn. akt II AKa 72/14**

# WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bohdan Tracz
Sędziowie:	SA Elżbieta Józwiakowska (sprawozdawca) SA Beata Siewielec
Protokolant	sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r.

sprawy **D. M. (1)** oskarżonego z art. 280§2 kk w zw. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

**A. K. (1)** oskarżonego z art. 280§2 kk w zw. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 13§2 kk w zb. z art. 279§1 kk w zb. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

**R. M.** oskarżonego z art. 280§2 kk w zw. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 13§2 kk w zb. z art. 279§1 kk w zb. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art.12 kk, art. 278§1 kk, art. 278§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk

**D. P.** oskarżonego z art. 280§2 kk w zw. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 13§2 kk w zb. z art. 279§1 kk w zb. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 25 listopada 2013 r., sygn. akt II K 71/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania również: A. K. (1) – od dnia 25 listopada 2013r. do dnia 4 czerwca 2014r., R. M. – od dnia 14 grudnia 2013r. do dnia 4 czerwca 2014r. oraz D. P. – od dnia 19 marca 2014r. do dnia 4 czerwca 2014r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: J. G. (1), W. K., G. W. oraz K. N. kwoty po 738 zł /siedemset trzydzieści osiem/ tytułem nieopłaconej pomocy prawnej wykonywanej w postępowaniu odwoławczym odpowiednio wobec oskarżonych: D. M. (1), A. K. (1), R. M. oraz D. P.;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przy czym ustala, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

D. M. (1), A. K. (1), R. M. (1) i D. P. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 5 listopada 2012 r. w P., gm. P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju przy użyciu niebezpiecznego narzędzia na osobach V. K. i P. T. w ten sposób, że zadając uderzenia obuchem siekiery w głowę Vasyła K. i P. T. krępując ich sznurem doprowadzili pokrzywdzonych do stanu bezbronności oraz spowodowali u pokrzywdzonych obrażenia naruszające prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała na okres do 7 dni, przy czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 4800 zł, 400 dolarów USA na szkodę V. K. i P. T. oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 150 zł na szkodę V. K., przy czym D. M. (1) i A. K. (1) czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6-miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280§2 k.k. w zb. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 k.k., a wobec D. M. (1) i A. K. (1) o czyn z art. 280§2 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

### ***a nadto, D. P., R. M. (2) i A. K. (1) o to, że***

II. we wrześniu 2012r. w miejscowości S., gm. T., i Ż., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1): włamali się do dwóch garaży stanowiących własność B. S. (1), w ten sposób, że oberwali kłódki zabezpieczające drzwi wejściowe i dokonali zaboru w celu przywłaszczenia piły spalinowej marki S., podkaszarki spalinowej, dwóch przedłużaczy siłowych o długości 10 i 25 metrów o łącznej wartości 2400 zł na szkodę B. S. (1) oraz działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) dokonali kradzieży z włamaniem do domków letniskowych znajdujących się na terenie kompleksu Rodzinnych (...) przy ul. (...), w tym:

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi prowadzące do pomieszczenia kuchennego dostali się do jego wnętrza i dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kosiarki elektrycznej, czajnika elektrycznego oraz przedłużacza do kosiarki powodując łącznie straty w wysokości 400 zł na szkodę T. S.,

- po uprzednim wybicciu szyby w oknie dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia dwa przedłużacze długości 20 mb każdy, dwa przewody sieciowe, 25 mb przewodu sieciowego trzyżyłowego, pompę wodną o łącznej wartości 400 zł na szkodę W. L.,

- po uprzednim wyłamaniu zamka komórki dostali się do jej wnętrza w celu kradzieży, której jednak nie dokonali z uwagi na brak wartościowych przedmiotów powodując straty w kwocie 300zł na szkodę K. K. (2)
- po uprzednim wyłamaniu dwóch zamków znajdujących się w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza domku letniskowego skąd zabrali w celu przywłaszczenia jeden przedłużacz koloru czarnego o długości 10 mb o łącznej wartości strat 100 zł na szkodę W. Z.
- po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza domku, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego, dwóch przedłużaczy długości 3 mb każdy, jednego przedłużacza długości 10 mb o łącznej wartości strat w kwocie 200 zł na szkodę D. S.,
- po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza domku, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia trzech przedłużaczy o długości 10 mb każdy, przewodu od pompki wodnej długości 7 mb powodując łącznie straty w kwocie 500 zł na szkodę W. S.,
- po uprzednim wyłamaniu zamka dostali się do wnętrza domku skąd zabrali w celu przywłaszczenia aluminiowy czajnik elektryczny, radio, dwa przedłużacze, następnie po oberwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi do komórki

zabrał w celu przywłaszczenia siekierę, ręczną piłkę do cięcia drewna, podręczne narzędzia do pielenia powodując łączne straty w kwocie 250 zł na szkodę E. D.,

- po uprzednim wyłamaniu dolnej części drzwi wejściowych dostali się do wnętrza altanki w celu kradzieży, której jednak nie dokonali z uwagi na brak wartościowych przedmiotów powodując straty w kwocie 100 zł na szkodę M. Z.,
- po uprzednim wyłamaniu zasuw dostali się do wnętrza domku i zabrali w celu przywłaszczenia plastikowy koszyk z zawartością podręcznych narzędzi w postaci młotka, kombinerek, śrub, drutów, kluczy oczkowych i płaskich o wartości 200 zł na szkodę G. S.,

- po uprzednim oberwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do komórki dostali się do jej wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia przedłużacz do kosiarki w kolorze pomarańczowym o długości 25 mb o wartości 200 zł na szkodę L. S.,

- po uprzednim wyłamaniu kłódki dostali się do wnętrza domku letniskowego skąd zabrali w celu przywłaszczenia przewód od pomy o długości 1,5 m, przedłużacz koloru białego o długości 3 m, przewód od kosiarki o długości 30 m, przedłużacz koloru czarnego o długości 30 m, 4 sztuki przewodów od urządzeń AGD powodując straty w kwocie 500 zł na szkodę M. K. (1),

- po uprzednim wyłamaniu kłódki znajdującej się w drzwiach wejściowych do domku letniskowego dostali się do wnętrza w celu kradzieży, której jednak nie dokonali z uwagi na brak wartościowych przedmiotów powodując straty w kwocie 510 zł na szkodę B. S. (2),
- po uprzednim wyłamaniu kłódki znajdującej się w drzwiach wejściowych do domku letniskowego dostali się do wnętrza w celu kradzieży, której jednak nie dokonali z uwagi na brak wartościowych przedmiotów powodując straty w kwocie 100 zł na szkodę M. B. (2), przy czym A. K. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6-miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k. zb. z art. 279 §1 kk w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a wobec A. K. (1) o czyn z art. 13 § 2 k. zb. z art. 279 §1 kk w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§ 1 kk.

#### **a nadto R. M. (2) i A. K. (1) o to, że**

III. w nocy z 14 na 15 października 2012 r. w miejscowości M. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia nie zamkniętego samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) koloru czerwonego o wartości 1500 zł na szkodę U. N., przy czym A. K. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6-miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k., a wobec A. K. (1) o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 1 października 2012 r. w Ż., woj. (...) przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia przewodu telekomunikacyjnego typu (...) długości 95 metrów wartości 4594,67 zł na szkodę (...) S.A. z/s w W., przy czym A. K. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6-miesięcy pozbawienia wolności za inne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k., a wobec A. K. (1) o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

#### **a nadto R. M. (2) o to, że :**

V. w drugiej połowie października 2012 r. w miejscowości L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną o imieniu A. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia dwóch rowerów górskich: roweru marki M. koloru biało- niebieskiego o wartości 800 zł i roweru w kolorze czerwonym o wartości 800 zł oraz podkaszarki S. o

wartości 1200 zł na szkodę J. C. i K. Z., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na reakcję pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

I. W miejsce czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznał **R. M. i A. K. (1)** za winnych tego, iż w dniu 5 listopada 2012 roku w P. gm. P., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci siekiery dokonali rozboju na osobach V. K. i P. T., w ten sposób, iż użyli tej siekiery najpierw R. M., a następnie A. K. (1) zadając uderzenia jej obuchem w głowę V. K., ponadto R. M. groził użyciem tej siekiery kierując ją w stronę P. T. oraz użyli wobec pokrzywdzonych przemocy poprzez ich szarpanie, przytrzymywanie, a R. M. także zadając P. T. dwa uderzenia pięścią w twarz, a poprzez związanie doprowadzili ich do stanu bezbronności, na skutek czego R. M. spowodował u pokrzywdzonych V. K. i P. T. obrażenia skutkujące rozstrojem ich zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni, A. K. (1) spowodował u V. K. obrażenia ciała skutkujące rozstrojem jego zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 4800 zł, 400 dolarów USA na szkodę w/w pokrzywdzonych, telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 150 zł na szkodę V. K., przy czym A. K. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne i tak opisany czyn zakwalifikował - wobec R. M. z art. 280§2kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk, wobec A. K. (1) z art. 280§2kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk i **skazał R. M.** na podstawie art. 280§2kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk na **karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 280§2kk w zw. z art. 11§3kk, **A. K. (1) skazał** na podstawie art. 280§2kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk na **karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności**, przyjął za podstawę wymiaru kary art. 280§2kk w zw. z art. 11§3kk;

II. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznał **D. P. i D. M. (1)** za winnych tego, iż w dniu 5 listopada 2012 roku w P. gm. P., woj. (...), działając w bezpośrednim zamiarze, aby R. M. i A. K. (1) dokonali przestępstwa rozboju z art. 280§1kk na osobach V. K. i P. T., ułatwili im swoim zachowaniem popełnienie tego przestępstwa, poprzez udzielanie im pomocy w ten sposób, że D. M. (1) dysponując samochodem marki H. (...) podwiózł R. M. i A. K. (1) na miejsce przestępstwa, zaś D. P. swoją obecnością wspierał ich w popełnieniu tego przestępstwa, a następnie obaj czekali na powrót R. M. i A. K. (1), przy czym D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne i w ten sposób opisany czyn zakwalifikował wobec **D. M. (1)** z art. 18§3kk w zw. z art. 280§1kk w zw. z art. 64§1kk, **wobec D. P.** z art. 18§3kk w zw. z art. 280§1kk i za czyn ten **skazał D. M. (1)** na podstawie art. 18§3kk w zw. z art. 280§1kk w zw. z art. 64§1kk na **karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, za podstawę wymiaru kary przyjmując art. 19§1kk w zw. z art. 280§1kk, **D. P. skazał** na podstawie art. 18§3kk w zw. z art. 280§1kk na **karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, za podstawę wymiaru kary przyjmując art. 19§1kk w zw. z art. 280§1kk;

III. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia:

1) uznał **D. P., R. M. i A. K. (1)** za winnych tego, iż w dacie bliżej nieustalonej, w okresie między 9 września a 11 września 2012 roku w miejscowości S. gm. T. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścili się kradzieży z włamaniem do dwóch pomieszczeń gospodarczych w ten sposób, że po uprzednim oberwaniu kłódek zabezpieczających drzwi wejściowe, zabrali w celu przywłaszczenia pilę spalinową marki S., podkoszarkę spalinową, dwa przedłużacze siłowe o długości 10 i 25 metrów o łącznej wartości 2400 zł na szkodę B. S. (1), przy czym A. K. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne - to jest czynu z art. 279§1kk w zw. z art. 12kk wobec D. P. i R. M., a wobec A. K. (1) z art. 279§1kk w zw. z art. 12kk zw. art. 64§1kk;

2) **D. P., R. M. i A. K. (1)** uznał za winnych tego, iż działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dacie bliżej nieustalonej, miesiącu wrześniu 2012 roku dokonali kradzieży z włamaniem do domków letniskowych, altanek i komórek oraz w celu zaboru wartościowych przedmiotów usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do domków letniskowych znajdujących się na terenie kompleksu Rodzinnych (...) przy ulicy (...) w Ż., w tym:

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi prowadzące do pomieszczenia kuchennego domku letniskowego dostali się do jego wnętrza, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kosiarki elektrycznej, czajnika elektrycznego oraz przedłużacza do kosiarki o łącznej wartości 400 złotych na szkodę **T. S.**;

- po uprzednim wybiciu szyby w oknie domku letniskowego dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia dwa przedłużacze długości 20 metrów każdy, dwa przewody sieciowe, 25 metrowy przewód sieciowy trzyżyłowy, pompę wodną o łącznej wartości 350 złotych na szkodę **W. L.**,

- po uprzednim wyłamaniu zamka komórki **K. K. (2)** dostali się do jej wnętrza w zamiarze kradzieży, której jednak nie dokonali z uwagi na brak wartościowych przedmiotów,

- po uprzednim wyłamaniu dwóch zamków znajdujących się w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza domku letniskowego skąd zabrali w celu przywłaszczenia jeden przedłużacz koloru czarnego o długości 10m wartości 100 zł na szkodę **W. Z.**”

- po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza domku, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego o wartości 200 złotych, dwóch przedłużaczy długości 3 m każdy, jednego przedłużacza długości 10 m na szkodę **D. S.**,

- po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza domku, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia trzech przedłużaczy o długości 10 m każdy, przewodu od pompki wodnej długości 7m o łącznej wartości 200 zł na szkodę **W. S.**,

- po uprzednim wyłamaniu zamka dostali się do wnętrza domku, skąd zabrali w celu przywłaszczenia aluminiowy czajnik elektryczny, radio, dwa przedłużacze, a następnie po oberwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi komórki zabrali w celu przywłaszczenia siekierę, ręczną pilę do cięcia drewna, podręczne narzędzia do pielenia o łącznej wartości 250 złotych na szkodę **E. D.**,

- po uprzednim wyłamaniu dolnej części drzwi wejściowych dostali się do wnętrza domku letniskowego w zamiarze kradzieży na szkodę **M. Z.**, której jednak nie dokonali z uwagi na brak wartościowych przedmiotów,

- po uprzednim wyłamaniu zasuwy dostali się do wnętrza domku i zabrali w celu przywłaszczenia plastikowy koszyk z zawartością podręcznych narzędzi w postaci młotka, kombinerek, śrub, drutów, kluczy oczkowych i płaskich o łącznej wartości 200 zł na szkodę **G. S.**,

- po uprzednim oberwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do komórki dostali się do jej wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia przedłużacz do kosiarki w kolorze pomarańczowym o długości 25 m o nieustalonej wartości na szkodę **L. S.**,

- po uprzednim wyłamaniu kłódki dostali się do wnętrza domku letniskowego, skąd zabrali w celu przywłaszczenia przewód od pompy o długości 1, 5 m, przedłużacz koloru białego o długości 3 m, przewód od kosiarki o długości 30 m, przedłużacz koloru czarnego o długości 30 m, 4 sztuki przewodów od urządzeń AGD o łącznej wartości 250 zł na szkodę **M. K. (2)**,

- po uprzednim wyłamaniu kłódki znajdującej się w drzwiach wejściowych do domku letniskowego użytkowanego przez **B. S. (2)** dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia kilkumetrowy przewód o bliżej nieustalonej wartości,

- po uprzednim wyłamaniu kłódek znajdujących się w drzwiach wejściowych do domku letniskowego **M. B. (2)** dostali się do wnętrza w zamairze kradzieży, której jednak nie dokonali z uwagi na brak wartościowych przedmiotów,

przy czym A. K. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne i tak opisany czyn zakwalifikował wobec **R. M. i D. P.** z art. 13§2kk w zw.

z art. 279§1kk w zb. z art. 279§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 12kk, a wobec **A. K. (1)** z art. 13§2kk w zw. z art. 279§1kk w zb. z art. 279§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk i przyjmując, iż **D. P., R. M. i A. K. (1)** przypisane im punkcie 1 i 2 przestępstwa popełnili w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, czyli w warunkach ciągu przestępstw, **wymierza D. P.** na podstawie art. 279§1kk w zw. art. 91§1kk jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, **R. M.** na podstawie art. 279§1kk w zw. z art. 91§1kk jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, **A. K. (1)** na podstawie art. 279§1kk w zw. z art. 91§1kk jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. **R. M. i A. K. (1)** uznał za winnych czynu zarzucanego im w punkcie III aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 278§1kk skazał R. M. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjmując za podstawę wymiaru kary, A. K. (1) za czyn ten na podstawie art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk skazał go i na podstawie art. 278§1kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. **R. M. i A. K. (1)** uznał za winnego czynu zarzucanego im w punkcie IV aktu oskarżenia, z tym, że przyjmuje, iż działali wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą i wartość przewodu telekomunikacyjnego ustala na kwotę 4137, 31 zł i za czyn ten na podstawie art. 278§1kk skazał R. M. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjmując za podstawę wymiaru kary, A. K. (1) za czyn ten na podstawie art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk skazał go i na podstawie art. 278§1kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. **R. M.** uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, z tym, że przyjmuje, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą oraz ustala wartość roweru marki M. koloru biało- niebieskiego na kwotę 1200 złotych, zaś podkoszarki marki S. na kwotę 600 złotych i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 13§1kk w zw. z art. 278§1kk i skazał R. M. na podstawie art. 13§1kk w zw. z art. 278kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za podstawę wymiaru kary przyjmując art. 14§1kk w zw. z art. 278§1kk

VII. na podstawie art. 85kk, 91§2kk orzeczone wyżej wobec: R. M., A. K. (1) i D. P. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył: **R. M. karę łączną 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, A. K. (1) karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, D. P. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

VIII. na podstawie art. 46§1kk kk za czyn przypisany w punkcie I i II **orzekł od oskarżonych: R. M., A. K. (1), D. M. (1) i D. P.** środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę solidarnie kwoty 4378, 90 zł (cztery tysiące trzysta siedemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt groszy) i 100 dolarów USA- płatnych solidarnie na rzecz pokrzywdzonych P. T. i V. K.;

IX. na podstawie art. 46§1kk za czyn przypisany w punkcie III - 1 niniejszego wyroku orzekł od oskarżonych: **D. P., R. M., A. K. (1)** środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 2400 złotych (dwa tysiące czterysta złotych)- solidarnie na rzecz pokrzywdzonej **B. S. (1)**;

X. na podstawie art. 46§1kk za czyn zarzucany w punkcie IV (przypisany w punkcie V) orzekł od oskarżonych **R. M. i A. K. (1)** środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 4137, 31 zł (cztery tysiące sto trzydzieści siedem złotych trzydzieści jeden groszy) - solidarnie na rzecz (...) S.A. z/s w W.;

XI. na podstawie art. 230§2kpk zwrócił na rzecz pokrzywdzonych P. T. i V. K. kwotę 421, 10 zł (czterysta dwadzieścia jeden złotych i dziesięć groszy) i 300 (trzysta) dolarów USA oraz na rzecz V. K. telefon komórkowy marki N. (...) nr (...);

XII. na podstawie art. 63§1kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie: **D. M. (1)** od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2013 roku i od dnia 29 sierpnia 2013 roku do dnia 17 września 2013 roku, **R. M.** okres od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia 25 listopada 2013 roku, **A. K. (1)** okres od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia 25 listopada 2013 roku, **D. P.** okres od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia 29 marca 2013 roku;

XIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. (2) kwotę 1476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. M. (1) z urzędu, na rzecz adw. W. K. kwotę 1476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. K. (1) z urzędu, na rzecz adw. G. W. kwotę 1476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. M. z urzędu, na rzecz adw. K. N. kwotę 1476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. P. z urzędu wraz z należnym podatkiem VAT;

XIV. na podstawie art. 624kpk zwolnił oskarżonych: R. M., D. M. (1), A. K. (1) i D. P. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyli obrońcy wszystkich oskarżonych.

**Obrońca D. M. (1)** zaskarżył wyrok w całości.

We wniesionym przez siebie środku odwoławczym podniósł zarzut:

1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony D. M. (1) dopuścił się czynu z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 18 § 3 k.k., podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony nie brał udziału w zdarzeniu objętym aktem oskarżenia;

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w związku z 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegający na zbyt dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego skutkującej pominięciem stanowczych zeznań pokrzywdzonego V. K., iż do przedmiotowego zdarzenia doszło około godziny 21.15;

3. naruszenie przepisu postępowania, który mógł mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegający na dowolnym przyjęciu, iż oskarżeni mieli ze sobą swobodny kontakt, co umożliwiło im ustalenie wspólnej linii obrony, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego R. M. jasno wynika, że krótkotrwały kontakt miał z oskarżonymi jedynie przed pierwszą rozprawą w drodze do Sądu Okręgowego oraz celi sądowej w obecności funkcjonariuszy policji doprowadzających oskarżonych na rozprawę, natomiast na kolejne rozprawy doprowadzony był osobnym transportem;

4. naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 5§ 2 k.p.k. polegający na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego D. M. (1) przede wszystkim w zakresie ustalenia godziny przedmiotowego zdarzenia;

5. rażącej niewspółmierności kary i wymierzenie oskarżonemu D. M. (1) kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy przy wymiarze kary poza okolicznościami obciążającymi oskarżonego, należało wziąć pod uwagę również szereg okoliczności łagodzących takich jak:

- znikoma rola oskarżonego w przedmiotowym zdarzeniu;

- wywiad środowiskowy dołączony do akt sprawy, z którego wynika, że oskarżony D. M. (1) posiada pozytywną opinię w miejscu zamieszkania;

- oświadczenie złożone przez D. M. (1), z którego wynika, że posiada on na utrzymaniu małoletnią córkę, z którą utrzymuje bardzo dobre relacje i stały kontakt i na którą regularnie łoży alimenty, a do chwili zatrzymania oskarżonego w sprawie niniejszej posiadał on także stałe źródło dochodu.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. M. (1) od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ewentualnie przy uwzględnieniu zarzutu podniesionego z ostrożności procesowej wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary znacznie łagodniejszej.

**Obrońca A. K. (1)** zaskarżył wyrok w pkt. I, III, IV, V, VII, VIII, IX i X – co jest równoznaczne z zaskarżeniem go w całości.

W apelacji sformułował zarzut obrazy przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7, 410 k.p.k. polegająca na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zasady oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej poprzez oparcie rozstrzygnięcia na jednym dowodzie w sprawie tj. rozpoznaniu oskarżonego przez pokrzywdzonego V. K., mającym świadczyć o winie A. K. (1) a pominięcie wszelkich dowodów świadczących o jego niewinności w szczególności wiarygodnych wyjaśnień samego oskarżonego jak i R. M. w postępowaniu sądowym ;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na stwierdzeniu uchybień procesowych w trakcie postępowania przygotowawczego, a zwłaszcza przy czynnościach przed okazaniem i w trakcie okazania oskarżonego pokrzywdzonym V. K. i P. T.;

- naruszenie art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 424§ 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez przypisanie czynów z pkt. I II i III i IV aktu oskarżenia w sytuacji, gdy nie było wystarczających dowodów stanowiących o winie oskarżonego A. K. (1).

W konkluzji wywiedzionego środka odwoławczego jego autor domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego,

ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej gdyby Sąd nie podzielił argumentacji skarżącego co do uniewinnienia oskarżonego wniósł o złagodzenie kar jednostkowych z pkt. I, III i IV, V oraz kary łącznej z pkt. VII.

**Obrońca R. M. (2)** zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze /pkt. I, III, IV, V, VI i VII/.

Autor apelacji sformułował zarzut rażącej niewspółmierności – surowość orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej za zarzucane przestępstwa w wymiarze 3 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy istniały okoliczności przemawiające za łagodniejszym wymiarem kary takie jak: konsekwentne przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażenie żalu, skruchy w związku z dopuszczeniem się tego czynu, brak dotychczasowej karalności za przestępstwa podobne oraz okoliczności, iż oskarżony jest osobą młodą i prowadził ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem przestępstwa które to okoliczności w sposób niedostateczny zostały uwzględnione przez sąd.

Powołując się na powyższe – skarżący wniósł o zmianę wyroku i złagodzenie w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności przez obniżenie orzeczonych kar jednostkowych i w konsekwencji obniżenie kary łącznej.

**Obrońca D. P.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Podniósł zarzut rażąco niewspółmiernego wymiaru kary polegający na orzeczeniu wobec oskarżonego kar jednostkowych w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, 1 roku i 6 miesięcy oraz kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3- ch lat w sytuacji, gdy prawidłowa ocena całokształtu okoliczności mających wpływ na wymiar kary przemawia za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego, poprzez wymierzenie mu kary uwzględniającej z jednej strony potrzebę prewencji i wychowania oskarżonego oraz względy społeczne jakie kara ma osiągnąć, a z drugiej strony motywację, sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób zachowania przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu.

Finalnie wniósł o zmianę orzeczenia poprzez wydatne złagodzenie kar jednostkowych i kary łącznej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

**Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**



Na wstępie stwierdzić należy, iż wszystkie apelacje nie zasługują na uwzględnienie, a charakter podniesionych w nich zarzutów powoduje, że posiadają one status oczywiście bezzasadnych.

Z uwagi na fakt, że wnioski o sporządzenie uzasadnienia pochodziły wyłącznie od oskarżonego A. K. oraz obrońcy R. M. – sąd odwoławczy stosownie do normy art. 457 § 2 k.p.k. – sporządził niniejsze uzasadnienie wyłącznie w zakresie dotyczącym odpowiednich środków odwoławczych.

W pierwszej kolejności – jako dalej idąca zostanie omówiona apelacja obrońcy A. K. (1).

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień o jakich mowa we wniesionym środku odwoławczym.

W szczególności brak jest jakichkolwiek przesłanek, aby przyjąć, że miała miejsce obraza art. 5 § 2, 7, 410 i 424 § 1 kpk oraz aby Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I Instancji w sposób wnikliwy i wyczerpujący, respektując zasadę obiektywizmu, przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony w powyższy sposób materiał ocenił stosownie do reguł wynikających z art. 7 kpk.

Analiza sporządzonych w sposób niezwykle analityczny i szczegółowy pisemnych motywów orzeczenia prowadzi do przekonania, że proces decyzyjny sądu w żaden sposób nie pozostaje w opozycji do zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, co powoduje, że uzasadnienie w pełni odpowiada wymogom art. 424 §1 pkt.1 i 2 kpk.

Lektura treści zawartych w pkt. I apelacji prowadzi do przekonania, iż jej autor kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez Sąd I Instancji ocenę dowodów, przy czym w opinii autora omawianego środka odwoławczego artykułowana obraza art. 7 i 410 kpk miała polegać na oparciu przekonania o zawinięciu oskarżonego tylko na jednym dowodzie /rozpoznaniu przez pokrzywdzonego/ - z pominięciem innych dowodów optujących za uniewinnieniem oskarżonego w tym, w szczególności wyjaśnieniom R. M. złożonym na etapie postępowania jurysdykcyjnego.

Odnosząc się do powyższego zarzutu należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art.7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu orzekającego, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny jedynie wtedy, gdy zostanie wykazane, że sąd oceniając dowody naruszy zasady logicznego rozumowania, bądź nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego /OSNPG 1978 z.3 poz.40/.

Istotnym czynnikiem kształtującym przekonanie sądu orzekającego w I instancji o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków są spostrzeżenia i wrażenia odniesione w toku bezpośredniego przesłuchania tych osób na rozprawie - i tej sfery przekonania sędziowskiego kontrola odwoławcza już nie obejmuje, sprowadzając się wyłącznie do jej weryfikacji w kontekście występowania powołanych wyżej uchybień.

Jak już wyżej zostało zaakcentowane – sporządzone w sposób wnikliwy i wyczerpujący pisemne motywy wyroku zezwalają w pełni na odwoławczą kontrolę procesu decyzyjnego sądu, który doprowadził ten organ do przekonania o zawinięciu A. K. w zakresie przypisanych mu czynów.

Sąd Okręgowy bowiem wskazał w precyzyjny sposób grupę dowodów optujących jego zdaniem za przyjęciem powyższej tezy - i stanowisko to w formie czyniącej zadość wymogom zawartym w art. 424 § 1 pkt. 1 kpk umotywował.

I tak - w żaden sposób nie można zaaprobować tezy autora apelacji, że Sąd Okręgowy swe przekonanie o zawinięciu A. K. w zakresie objętym zaskarżonym wyrokiem oparł tylko na jednym dowodzie – czynności okazania.

Już tylko wskazanie takiego właśnie uchybienia mimo odmiennego określenia przez skarżącego zakresu apelacji – wskazuje, że argumentacja zawarta w uzasadnieniu środka odwoławczego dotyczy w istocie głównie czynu przypisanego w pkt. I wyroku.

Lektura sporządzonych przez sąd pisemnych motywów rozstrzygnięcia prowadzi bowiem do wniosku całkowicie odmiennego.

Treści zawarte na str. 23-24 wskazują, że w głównej mierze ustalenia dotyczące okoliczności popełnienia inkryminowanych zdarzeń sąd poczynił w oparciu o wyjaśnienia R. M. złożone na etapie postępowania przygotowawczego.

Przeprowadzona w sposób niezwykle szczegółowy i odnosząca się kompleksowo do wszystkich zaistniałych sprzeczności ocena tego dowodu powoduje, że sąd odwoławczy nie dostrzega jakichkolwiek przesłanek prowadzących do jej zakwestionowania.

Symptomatyczne jest, że analiza treści tak zarzutów, jak i uzasadnienia apelacji dowodzi, że takowych argumentów nie artykułuje również jej autor, ograniczając się wyłącznie do zasygnalizowania, że w jego opinii walor wiarygodności posiadają wyjaśnienia R. M. złożone w fazie postępowania jurysdykcyjnego.

Oczywistym jest, że w kontekście jak najbardziej poprawnej z punktu widzenia art. 7 kpk oceny dokonanej przez Sąd I instancji oraz analizy wszystkich wyjaśnień tego oskarżonego – cytowana teza obrońcy nie dość, że nie poparta żadną argumentacją – jest całkowicie nieuprawniona.

Sąd Apelacyjny aprobując stanowisko Sądu Okręgowego - nie dostrzega potrzeby ponownego przytaczania in extenso zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważań dotyczącej właśnie oceny depozycji R. M., gdyż jest ona poprawna i kompletna. Jedynie tytułem zaakcentowania najbardziej istotnych aspektów związanych z tym właśnie dowodem zasygnalizowania wymaga po pierwsze – wysoki stopień uszczegółowienia przez oskarżonego okoliczności popełnienia tak czynu przypisanego A. K. w pkt. I wyroku, jak i pozostałych przestępstw. Po wtóre – za wiarygodnością tego źródła optuje jego zgodność z pozostałym materiałem dowodowym.

Skarżący zdaje się bowiem całkowicie ignorować fakt, że wbrew jego twierdzeniom o oparciu konkluzji o zawinięciu A. K. w zakresie zbrodni rozbójki jedynie na wadliwym dowodzie z okazania – relacje R. M. w omawianej części zostały wsparte również innymi, uznanymi słusznie za wiarygodne dowodami. Chodzi tu w szczególności o dowód z zeznań pokrzywdzonych, którzy sygnalizowali, że R. M. zwracał się do towarzyszącego mu mężczyzny (...) – co odpowiada imieniu oskarżonego K..

Nadto – opisywana przez R. M. sekwencja zdarzeń jakie miały miejsce w dniu 5 XI 2012r. została potwierdzona w określonych fragmentach przez świadka K. K., a przede wszystkim przez samego A. K..

Otóż ten oskarżony będąc przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym /k. 78/ w sposób kategoryczny podał, że 5 XI 2012r. o godz. 21.45 R. M. przyjechał do na posesję K. K. czerwono-bordowym samochodem (...) w towarzystwie 2 mężczyzn. Relacje te oskarżony potwierdził przed sądem.

Odnosnie pozostałych przypisanych oskarżonemu czynów - to na jego udział, poza wyjaśnieniami R. M. wskazują także zeznania M. B..

Co zostało wyżej podniesione - Sąd Okręgowy dokonał skrupulatnej oceny wyjaśnień R. M., którą to ocenę sąd odwoławczy w pełni podziela. Odnosząc się do niezwykle lakonicznego stanowiska obrońcy, z którego wynika, że kontestuje wiarygodność relacji tego oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym – to należy podkreślić, że dowód ów we wskazanej fazie postępowania cechowała konsekwencja i wysoki stopień uszczegółowienia. Wskazanie szeregu okoliczności w jakich dochodziło do popełniania wszystkich czynów, w tym w zakresie udziału innych osób - eliminuje możliwość przyjęcia, że była ta wyłącznie konfabulacja.

Nadto – co wymaga szczególnego podkreślenia – podawana przez R. M. sekwencja zdarzeń które doprowadziły do dokonania w dniu 5 XI 2012 r. przestępstwa rozbójki jest niezwykle logiczna, a także zauważalny jest ewidentny związek przyczynowy pomiędzy określonymi fragmentami aktywności oskarżonych. I tak - informacja przekazana D. M. o

miejscu pobytu A. K., wobec którego miał roszczenia natury finansowej - była powodem przyjazdu oskarżonych na posesję K. K. i spotkania z A. K.. Z kolei roszczeniowa postawa D. M. wygenerowała po stronie A. K. potrzebę zdobycia pieniędzy niezbędnych do uregulowania długu. Wyartykułowanie zatem przez R. M. propozycji dokonania „napadu” celem zdobycia pieniędzy – w powołanych okolicznościach jawi się jako oczywista konsekwencja zaistniałej sytuacji.

Zaprezentowana wyżej relacja wzajemnej więzi i stosunku wynikania zdarzeń wyklucza, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przyjęcie, że R. M. opisywał okoliczności zdarzenia niezgodnie z jego rzeczywistym przebiegiem.

Zwrócenia uwagi wymaga także, iż ten oskarżony, wskazując na udział pozostałych osób w określonych działaniach – nie umniejszał w żaden sposób własnej roli w dokonywanych przestępstwach, a odnośnie czynu stanowiącego zbrodnię rozboju – ujawnił, że był wręcz pomysłodawcą dokonania tego czynu.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że po stronie R. M. składającego wyjaśnienia w fazie śledztwa – nie zaistniał żaden racjonalny interes tak natury procesowej jak i osobistej, uzasadniający niezgodne z prawdą obciążanie pozostałych oskarżonych.

W powyższym kontekście postawa R. M. zaprezentowana podczas fazy postępowania jurysdykcyjnego w zakresie treści złożonych wyjaśnień dotyczących w tym wypadku udziału w poszczególnych czynach A. K. – słusznie została negatywnie oceniona przez Sąd I instancji.

Oczywistym jest, że w sytuacji zmiany wyjaśnień przez określoną osobę – sąd zawsze winien wezwać ją do wyjaśnienia powodu owej zmiany i finalnie ocenić owe przyczyny zmiany relacji w ramach identycznego reżimu, jakim podlegają wszystkie dowody /art. 7 kpk/. Obowiązkiem temu Sąd Okręgowy sprostał.

Jak dowodzi bowiem lektura uzasadnienia wyroku – sąd ów przeprowadził szczegółową analizę treści wyjaśnień złożonych przez R. M. podczas rozprawy i finalnie uznał je za niewiarygodne w części w jakiej zaprzeczał udziałowi współoskarżonych w dokonanych przestępstwach.

Pogląd ten zasługuje na aprobatę. Oceniane w kontekście kryteriów logiki i doświadczenia życiowego powody wskazywane przez R. M. jako przyczyny złożenia odmiennych w treści wyjaśnień – muszą zostać uznane za niewiarygodne. Ich ewolucja w trakcie procesu, w powiązaniu z konkretnymi artykułowymi przez oskarżonego treściami /szczegółowo wskazanymi przez sąd okręgowy w uzasadnieniu/ -w ewidentny sposób wskazuje na nieudolne w efekcie i bardzo czytelne próby dostosowania opisywanych okoliczności do faktów jakie podawali pozostali oskarżeni.

Słusznie więc Sąd I instancji wywiódł, że wyjaśnienia R. M. z postępowania jurysdykcyjnego nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych – w zakwestionowanej części.

Powoływanie się zatem przez autora apelacji na te właśnie wyjaśnienia, bez dostrzeżenia wskazanych wyżej elementów, które je zdecydowanie dyskredytują oraz bez wskazania powodów dla których proces decyzyjny sądu w omawianej materii należałoby uznać za wadliwy – przesadzają o wyłącznie polemicznym charakterze podniesionej tamże tezy /nie wspartej, co zostało już podniesione żądną argumentacją/.

Analogicznie ocenić należy akcentowaną przez skarżącego wadliwość czynności procesowej okazania A. K. K..

Wszelkie zastrzeżenia podniesione przez autora apelacji, a dotyczące określonych nieprawidłowości przy przedmiotowym okazaniu – znalazły się w polu rozważań sądu orzekającego /vide str.38-39 uzasadnienia/.

Aprobując w pełni zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku stanowisko należy jedynie dodać, że dowód z kontestowanego przez obrońcę okazania /podczas którego pokrzywdzony w sposób kategoryczny rozpoznał A. K./ - nie stanowi jedynego źródła dowodowego w oparciu o które sąd uznał, że oskarżony jest współsprawcą rozboju.

Nawet zatem w sytuacji, gdyby uznać, że czynność była dotknięta wadą i dowód ten uznać za bezwartościowy – to zawinięcie A. K. wynika w sposób bezpośredni z wyjaśnień R. M. oraz innych powołanych na wstępie niniejszego uzasadnienia dowodów.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że pokrzywdzony podczas rozprawy nie wycofał się z dokonanego rozpoznania A. K. – a jak dowodzą jego zeznania złożone przed sądem - świadek nie miał oporów aby rzetelnie wskazać, że początkowo miał wątpliwości co do tożsamości oskarżonego. Gdyby zatem, mając bezpośredni kontakt z A. K. na sali sądowej jakiegokolwiek zastrzeżenia co do wskazania właściwej osoby po jego stronie powstały – niewątpliwie zostałyby one zasygnalizowane podczas przesłuchania.

Nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że miała miejsce obraza art. 5 § 2 kpk oraz art. 424 kpk. W sytuacji bowiem, gdy sąd rozpoznający sprawę dysponuje określonymi dowodami, które uzna za wiarygodne i stanowisko to nie będzie pozostawało w opozycji do normy art. 7 kpk – to nawet wówczas, gdy z innej grupy dowodów można byłoby wywieść wniosek przeciwny – to ta pozytywna ocena dowodów obciążających powoduje, że nie sposób mówić o jakichkolwiek wątpliwościach w rozumieniu art. 5 § 2 kpk.

Taka właśnie jest konsekwencja prawa sądu do swobodnej oceny dowodów, ponieważ gdyby w każdej sytuacji procesowej, gdzie istnieją przeciwstawne grupy dowodów uznawać, że jest to ów stan, który generuje uzasadnione wątpliwości - to rola sądu byłaby w istocie ułomna. To właśnie sąd, po wyczerpaniu inicjatywy dowodowej, jest nie tylko uprawniony, ale i zobligowany do wskazania które dowody i z jakich względów uznał za miarodajne, a którym i z jakiej przyczyny cechy tej odmówił.

Tego rodzaju interpretacja art. 5 § 2 kpk wynika z jednolitej w tej materii linii judykatury i doktryny prawa oraz wskazuje jednoznacznie, że o naruszeniu cytowanej normy nie można mówić w sytuacji, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie przeprowadzonej swobodnej oceny dowodów uznał, że albo brak jest wątpliwości albo nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego.

Oczywiste jest przy tym, iż rolą obrony jest akcentowanie i eksponowanie przede wszystkim faktów, jakie jej zdaniem optują za zakwestionowaniem winy oskarżonego – ale jeżeli sąd rozpoznający sprawę sprostą wskazanym wyżej wymaganiom w zakresie poprawności i kompletności postępowania dowodowego i oceny dowodów oraz w logiczny sposób zaprezentuje swoje stanowisko – to o wątpliwościach i konieczności zastosowania zasady *in dubio pro reo* mowy być nie może /por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 V 1999r. IV KR 173/79 OSNPG 2/1980 poz.24., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2011r. III KK 93/11 Biul PK 2011/10/31/.

Taka właśnie sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej.

Z uzasadnienia wyroku czyniącego w pełni zadość wymogom określonym w art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk jednoznacznie wynika w oparciu o jakie dowody sąd uznał sprawstwo A. K. w przypisanym mu zakresie za udowodnione.

Co zostało już wyżej szczegółowo wykazane – ocena dowodów nie budzi żadnych wątpliwości z punktu widzenia prawidłowości i czyni całkowicie czytelnymi powody dla których jedno z dowodów zostały uznane za miarodajne, a innym waloru tego odmówiono.

Całkowicie chybiony jest zatem zarzut obrazy art. 410 kpk, gdyż po przeprowadzeniu prawidłowej oceny dowodów Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do oparcia rozstrzygnięcia tylko na tych, które uznał za miarodajne. Dowody którym waloru tego odmówił były również przedmiotem analizy sądu a to że w konsekwencji nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych – nie jest wynikiem ich zignorowania, lecz negatywnej weryfikacji.

Co do czynu z pkt. I konkretne kwestie podnoszone przez autora apelacji zostały już omówione, natomiast co do pozostałych przestępstw za które został skazany A. K. – sam skarżący nie wskazuje na czym miałyby polegać wadliwość stanowiska sądu I instancji, ograniczając się wyłącznie do stwierdzenia, że ....materiał dowodowy nie zezwala na przypisanie winy oskarżonemu...pokrzywdzeni...nie byli w stanie wskazać sprawców dokonanych przestępstw.”

Artykułując powyższą tezę obrońca zdaje się nie dostrzegać, że to nie zeznania pokrzywdzonych stanowiły podstawę rozstrzygnięcia w omawianej części, lecz niewadliwie ocenione wyjaśnienia R. M. z postępowania przygotowawczego oraz zeznania M. B..

W pkt. II wywiezionego środka odwoławczego obrońca sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, a polegający na „...stwierdzeniu uchybień procesowych w trakcie postępowania przygotowawczego, a zwłaszcza przy czynnościach przed okazaniem i w trakcie okazania pokrzywdzonym...”.

Niewątpliwie w treści wyartykułowanego zarzutu zaistniał lapsus natury logicznej, gdyż interpretując go literalnie należałoby przyjąć, że sąd I instancji istotnie stwierdził pewne nieprawidłowości przy okazaniu A. K. i wnikliwie je ocenił – ale tego rodzaju procedowania nie sposób uznać za błąd w rozumieniu art. 438 pkt. 3 kpk.

Intencją obrońcy było najprawdopodobniej zakwestionowanie stanowiska sądu o ile uznał sprawstwo oskarżonego odnośnie przestępstwa rozboju mimo w/w nieprawidłowości – jednakże Sąd Apelacyjny zarzutu tego nie podzielił i ustosunkował się do niego przy omawianiu zarzutu z pkt. I.

O ile bowiem przedmiotem zarzutu apelacji jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść – to wyłącznie po stronie skarżącego istnieje obowiązek wykazania, że zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający na podstawie zebranego materiału dowodowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania; gdy natomiast skarżący tego nie uczyni - argumenty przez niego podniesione należy traktować wyłącznie w kategoriach polemiki z prawidłowym stanowiskiem sądu.

Tego rodzaju polemiczny charakter ze względów wskazanych wyżej posiada omawiana apelacja.

Oczywistą konsekwencją obdarzenia przez Sąd Okręgowy przymiotem wiarygodności dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego – było zdyskredytowanie prezentowanej przez niego linii obrony jako całkowicie sprzecznej z dowodami uznanymi słusznie za miarodajne.

Jako, że apelacja zawiera alternatywny wniosek w przedmiocie złagodzenia wymierzonych A. K. kar jednostkowych oraz kary łącznej – kontroli odwoławczej podlegało także orzeczenia o karze.

Kompleksowa ocena wszelkich okoliczności jakie wynikają z unormowań zawartych w art. 53 § 1 i 2 kk dowodzi, że wymierzone przez sąd kary pozbawienia wolności /tak jednostkowe jak i łączna/ - nie noszą cech rażącej niewspółmierności o jakiej stanowi przepis art. 438 pkt. 4 kpk.

Mimo, że na poparcie alternatywnego wniosku autor apelacji nie zaprezentował żadnej argumentacji – wskazać należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą. Nie sposób przyjąć, że kara wobec określonego sprawcy jest karą niewspółmiernie surową w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone / por. wyrok SA w Poznaniu z 22 VI 1995r. II Akr 178/95 Prok. I Pr. 1996/2-3/25 /.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy określając wymiar kary pozbawienia wolności – w sposób wolny od błędu ocenił wszelkie okoliczności posiadające wpływ na zastosowane instrumenty polityki karnej.

Analiza zgromadzonych w sprawie niniejszej dowodów prowadzi do przekonania, że A. K. jest osobą o zaawansowanym poziomie demoralizacji. Sposób działania sprawcy i jego motywacja /zasługująca na całkowitą dezaprobatę /, upór i determinacja w dążeniu do popełnienia przestępstw, a wreszcie sposób życia oskarżonego

przed popełnieniem czynu - optuje za przyjęciem, iż inkryminowane działanie nie miało wyłącznie charakteru incydentalnego .

O ile bowiem dla sprawcy incydentalnego sam fakt prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego i orzeczenie relatywnie łagodnej kary byłby wystarczającą dolegliwością z jednej strony; z drugiej zaś stanowiłby gwarancję przestrzegania przez sprawcę porządku prawnego – to zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe założenie nie może być odnoszone do osoby oskarżonego, zważywszy na względy wymienione na wstępie niniejszych rozważań w przedmiocie kary.

W odniesieniu do oskarżonego przyjąć należy, że orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym niż uczynił to Sąd I Instancji wymiarze - nie byłoby uzasadnione nie tylko z uwagi na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów ale także z tej przyczyny iż nie czyniłoby zadość realizacji celów, jakie ustawodawca wiąże ze stosowaniem konkretnych rozwiązań w zakresie karania.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione okoliczności – Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, gdyż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego tak zarzut wadliwego uznania zawinienia A. K. w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów jak i postulat wymierzenia łagodniejszej kary - nie jest zasadny.

**Obrońca oskarżonego R. M.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego tak kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności – wskazał, że sąd nie uwzględnił szeregu okoliczności łagodzących takich jak: konsekwentne przyznanie się oskarżonego do winy, wyrażenia skruchy, brak karalności za przestępstwa podobne oraz sposobu życia R. M. przed popełnieniem przestępstwa.

Analiza obszernych i wnikliwych rozważań w przedmiocie wymiaru kary zawarta na str. 72 - 77 uzasadnienia dowodzi, że brak jest podstaw do zaaprobowania stanowiska skarżącego.

Co do statusu kary, którą można uznać za rażąco niewspółmiernie surową – całkowitą aktualność zachowują rozważania poczynione w niniejszym uzasadnieniu podczas omawiania apelacji obrońcy A. K..

Godzi się jedynie podnieść, że przyznanie się oskarżonego do winy za czyn przypisany w pkt. I oraz przeproszenie pokrzywdzonych – znalazły się w polu rozważań Sądu Okręgowego i posiadały status okoliczności łagodzących, jednakże co podniósł słusznie sąd – nie mogły skutkować nadmiernym łagodzeniem kary.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że w opinii sądu tak brak konsekwencji w wyjaśnieniach oskarżonego jak i przeproszenie pokrzywdzonych nie mogły w jego opinii stanowić okoliczności obciążających do wymierzenia kary łagodniejszej niż 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. O tym, że wyjaśnienia oskarżonego nie posiadały przymiotu konsekwencji świadczy jego postawa procesowa jaka zmanifestował w postępowaniu jurysdykcyjnym, na etapie którego diametralnie przeciw zmieniał swe wyjaśnienia dotyczące tak fundamentalnej kwestii jak udział pozostałych oskarżonych w dokonywanych przestępstwach.

Nawet przyznając rację obrońcy, że do katalogu okoliczności obciążających za ów czyn sąd wadliwie zaliczył fakt posługiwania się przez oskarżonego siekierą /znamię czynu/ - to nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surową karę o wymiarze nieznacznie przekraczającym dolną granicę, przy istnieniu szeregu innych prawidłowo podniesionych okoliczności obciążających - których autor apelacji przeciw nie kwestionuje.

Analogiczna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do pozostałych przypisanych R. M. przestępstw za które sąd orzekł kary także w rozmiarze zbliżonym do dolnej granicy zagrożenia oraz do kary łącznej.

Sygnalizowane w apelacji okoliczności takie jak młody wiek oskarżonego czy fakt, że przed popełnieniem przestępstw prowadził poprawny tryb życia – sui generis nie mogą stanowić okoliczności optującej za obniżeniem kary.

Nie sposób bowiem tracić z pola widzenia, że tak ilość, jak i ciężar gatunkowy popełnionych przez R. M. przestępstw sytuuje go jako osobę o zaawansowanym stopniu demoralizacji wobec której resocjalizacyjny aspekt kary nie może wyprzedzać aspektu odpowiedzialnego za prewencję i jej społeczne oddziaływanie.

Mając zatem na uwadze powyższe – Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy, którą z uwagi na treść zaprezentowanej argumentacji uznał za oczywiście bezzasadną.

Konsekwencją dokonanej wyżej analizy merytorycznej wywiedzionych środków odwoławczych oraz braku przesłanek z art.439 § 1 kpk – było utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd odwoławczy w oparciu o normę art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym odpowiednie okresy rzeczywistego pozbawienia wolności także po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, uwzględniając przedziały czasowe w których zostały im wprowadzone do wykonania kary wymierzone na podstawie innych orzeczeń..

Orzeczenie w przedmiocie kosztów sądowych zostało oparte na art.624 § 1 kpk i art.17 ust.1 ustawy z 23 VI 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz.223 – ze zm./ oraz art. 618 § 1 pkt.11 kpk.

Oskarżeni odbywają długoterminową karę pozbawienia wolności, nie posiadają żadnych źródeł dochodu, co powoduje, że uiszczenie należności stanowiącej koszty sądowe byłoby dla niego zbyt uciążliwe.